

CHLOÉ DELAUME (Nathalie Dalain) este o scriitoare franceză și se consideră „un personaj de ficțiune”. Spune că locuiește „într-un corp feminin ce datează din 10 martie 1973”. „Fabrică” o literatură experimentală marcată de investigații pe terenul autoficțiunii, de simț ludic și umor, de piruete ironice, de maltratarea cuvintelor, fracturarea sensului și lovirea sunetelor. Presa franceză a văzut în cărțile ei o... întâlnire suprarealistă cu un *OLN* (obiect literar neidentificat). *Chloé Delaume* este un pseudonim literar: prenumele vine de la eroina romanului *Spuma zilelor* (carte care o împinge să scrie literatură) de Boris Vian, iar numele, de la cartea lui Antonin Artaud *L'Arve et l'Aume*.

Colaborează la revista literară *Les matricule des anges*, apoi întemeiază, împreună cu alții, revista *EvidenZ*. Între 2005 și 2007, se ocupă de forumul unei emisiuni TV, *Arrêt sur images*, fiind cunoscută drept *Forumanciera*.

Cărțile tinerei romanciere incită încă din titlu: *Les mouffettes d'Atropos* (2000), *Mes week-ends sont pires que les vôtres* (2001), *Le cri du Sablier* (2001, Prix Décembre), *Monologues pour épiluchures d'Atrides* (2002), *La vanité des somnambules* (2002), *Corpus Simsi* (2003), *Certainement pas* (2004), un eseu despre Boris Vian, *Les juïns ont tous la même peau* (2005).

Locuiesc în televizor apare în 2006, fiind bine primită de presa franceză.

Chloé
Delaume
**Locuiesc
în televizor**

Traducere
din limba franceză
de Mioara Izverna

Piesa 1/27

Nu sunteți aici din întâmplare. Nu există hazard, veți înțelege asta curând. Nu știu cine sunteți și nici de ce vă aflați aici. Știu încă și mai puțin dacă veți rămâne aici, între aceste rânduri. Sau dacă nu cumva ați și plecat. Nu știu mare lucru și mult mai puțin știu despre voi, dar sunt sigură că sunteți capabili să primiți informații. Informații despre realitate. Despre realitatea de aici, din locul în care mă aflu.

În acest moment sunteți aici, în acest moment sunteți în picioare. Omul e dator să stea în poziție verticală. Odată cu vârsta, trupul ni se încovoiește, trebuie să fim atenți la asta, greșelile, ca și neuronii, nu se mai îndreaptă.

În acest moment sunteți aici, și asta spune multe lucruri, lucruri foarte importante. Că sunteți vii, de exemplu, încă vii, poate nu pentru foarte multă vreme, dar cât de cât vii. Și că, mai ales, chiar în această clipă nu vă uitați la televizor.

Sunteți elita, nu-i așa? Sau mai rău. O tibie fracturată social care simulează cicatrizarea, o cataplasma culturală voodoo. Nu mai sunteți partizanii nici unei idei, poate cu excepția optimizării. Glaucomuri, clematite înfloresc pline de fisuri, biata măduvă, cum nu recunoștea că e infectată. Atunci, evident. Televiziunea realității, a realității de aici, din locul în care mă aflu, nu vă interesează prea mult. De altfel, voi nu vă uitați niciodată la televizor, niciodată cu adevărat.

Dacă v-ați uita, ați înțelege mai bine ce se petrece acolo. Exact ce se petrece acolo.

Gândiți așa: a rămâne drept înseamnă a nu te coborî până la televizor. Credeți că durerile musculare sunt inerente mișcărilor greșite. Spuneți: televizorul nu mă interesează. *Petit Robert* dă următoarea definiție: *être concerné*: a fi interesat, a fi impresionat de ceva. *Concerner*: a avea legătură cu, a se referi la. Vă dau un sfat, ați face bine să-l ascultați.

Afirmați: refuz să cred în statistici. Sunteți prea altfel, sunteți excepția. „Având în vedere că în medie speranța de viață a francezilor este de 78,6 ani.“ Spuneți cu cinism: am știut să mă feresc de televizor. „Având în vedere că în medie timpul petrecut de francezi în fața televizorului este de 3 ore și jumătate pe zi.“ Afirmați: mă aflu în realitate și realitatea este orice în afară de televizor. „S-a stabilit că francezii își petrec în medie 11 ani și 4 luni din viață în fața televizorului.“ Am spus: unsprezece ani și patru luni fără oprire, cu pleoapele deschise permanent, adică ceva mai puțin din dublul timpului rămas pentru a fi rațional.

Spuneți că sunteți în realitate și mai ales în Sat, uneori chiar la Castel, dar prețuind întotdeauna priveștița din jur. Spuneți că sunteți în realitate, eu sunt idioata satului, care a avut un fel de criză, a rămas blocată și se joacă din nou Eleusis, versiunea *Télérama*. De atunci.

Spuneți: sunt în viață, viața nu-i televiziune. Pentru că fiecare se duce în zonele ei trei ore și treizeci de minute pe zi, dar voi mult mai puțin. Pentru că fiecare se duce acolo douăzeci și patru de ore și treizeci de minute pe săptămână, patru zile și nouă ore pe lună, adică o mie două sute șaiszeci de ore pe an, și voi deloc. Pentru că trebuie să vă duceți undeva timp de cincizeci și două de zile și douăsprezece ore în acest an,

preferați de departe o insulă sau simpla ei posibilitate, doar simpla ei posibilitate, intensei prezențe boreale a televizorului.

Degajați și cufundați în fotolii, spuneți: posed un televizor. Nu vă împăcați deloc bine cu tranzitivele, iar pasivitatea vă pătrunde ca un principiu activ în piele. Adăugați, pe un ton provocator: am acasă un televizor, dar nu-l aprind niciodată. Vă aflați într-un raport cam neconcludent cu spațiul, am trăit și eu unde sunteți voi, acolo totul este inversat cu spațiul, nu din vina voastră, aveți drept soclu o greață de înger care a ametit tot învărtindu-se.

Moleșiți canapea mituri tocite, spuneți: la mine acasă televizorul este ca și inexistent. V-am avertizat. Tehnica unor clești exfolianți este totul, dar nu și o foarte bună idee. Asta nu extirpă doar comedoanele, ci răzuiește sufletul, care rămâne ca o oglindă fără luciu. Din voi picură negația, porii voștri secretă sucul uitării, vă puneți masca unei amnezii care vă face insensibili la claustrare, ieșiți din realitate, din realitatea în care vă aflați. Sebumul de ceară al pierderii vederii vă roade nervii ca o osânză optică, spiritul vostru se complace în grăsime.

Patrick Le Lay spune: „Despre televiziune poți vorbi în multe feluri. Dar, din perspectiva business, să fim realiști: la bază, meseria canalului TF1 este de a ajuta Coca-Cola, de exemplu, să-și vândă produsul.“

Nu vă uitați, deci nu vedeți, cred că este evident. Adevărul adevărat, nu imposibil, chiar când suferiți de o veșnică cecitate. Atunci vă întoarceți repede la neadevăr, confortul servil al minciunii e bine-cunoscut.

Patrick Le Lay spune: „Pentru ca un mesaj publicitar să fie perceput, creierul telespectatorului trebuie să fie disponibil.

Scopul emisiunilor noastre este să-l facă disponibil, cu alte cuvinte să-l distreze, să-l relaxeze, să-l pregătească în pauza dintre două mesaje. Noi vindem companiei Coca-Cola timpul creierului uman disponibil.“

După cum bine știți, problema este că aveți capul plin cu păsări moarte. Sunt multe, într-adevăr. În capetele voastre sunt grămezi de păsări moarte, în timp ce în capul meu nu-i nici una. Absolut nici una. Pentru că eu am fost deja ucisă, în urma unui afurisit de contract, și ornitologia nu are nimic de-a face cu asta.

Știu că nu înțelegeți. Că nu înțelegeți miza, jocul și nici folosul lui. Nu puteți înțelege. Opt ore pe zi vă subînchiriați corpul companiei Y, vă închiriați competențele și, prin urmare, creierul unui grup oarecare. Spun încă o dată „vă închiriați“. Dar, de fapt, nu e o închiriere, căci nu există nici o chitanță. Patrick Le Lay nu spune: contract, garanție, F3 mobilat. Patrick Le Lay spune: „Noi vindem companiei Coca-Cola timpul creierului uman disponibil. Creierul vostru este cumpărat. Creierul vostru nu mai are timp. Capul vostru e plin cu păsări moarte.“

Patrick Le Lay spune: „Nimic nu e mai greu decât să obții această disponibilitate“.

Televiziunea propune prin programele sale de *telerealitate*¹ doar divertisment, visați voi. Doar un divertisment care știm că e liniștitor. Dar ar trebui să vă tulbure un vis năclăit

¹ *Télé-réalité (reality-tv)* – program de televiziune care-și propune să urmărească viața de zi cu zi a oamenilor obișnuiți sau a celebrităților, confrunțați cu diverse situații. Emisiunile de acest tip preiau elemente din alte programe, cum ar fi documentarul, jocul, divertismentul, cunoscând un succes răsunător, o audiență foarte mare, și dând naștere unor adevărate fenomene sociale (n. r.).

cu clei eufemistic. Mai bine un oracol bâlbâit decât spinarea unui fiu de ciclop.

Petit Robert spune: *Divertir*: 1. A deturna, a îndepărta. A sustrage în folosul său. 2. A abate gândurile cuiva de la ceea ce-l preocupă. A abate de la o preocupare dominantă, esențială sau considerată ca atare. 3. A distrage amuzând.

Petit Robert adaugă: *Distraire*: I. 1. A separa de un ansamblu. 2. A deturna pe cineva de la un proiect, de la o hotărâre. II. 1. A deturna pe cineva de la obiectul de care este interesat, de la ceea ce îl preocupă. 2. A face pe cineva să-și petreacă timpul în mod plăcut.

La ce bun să vă expuneți degradării, repetați întruna, cu respirația încărcată încă de surclasare, la ce bun să vă impuneți acest narcotic vulgar, când al nostru e accesul sibariți leneveli, snobați neconținut cățarați ca niște ceasuri de buzunar. Și apoi, mai ales. Evident. Aveți un program care nu vă lasă deloc timp disponibil și de aceea vreți să vă cruțați creierul. Mai ales să nu irosiți nimic. Să vă folosiți timpul mental disponibil pentru ceva mai util și mai rentabil decât un divertisment liniștitor.

Pentru ceva mai util și mai rentabil, pentru o narațiune pe suport de hârtie, de exemplu, pentru orice narațiune, dar bine legată. Puțin vă pasă de metoda de tratament aplicată, artizanală, industrială, important este obiectul, în cazul vostru întotdeauna obiectul. Îl numiți *Salon du Livre* fără să simțiți în palmele voastre așchiile din mâner, în timp ce sapa mușcă deja pământul, până în adâncul gropii. Sunteți atât de obsedați de randamentul timpului vostru mental disponibil, încât n-ați făcut nimic pentru germenii de mutație. Credeți că pământul este bun. Fărămicios și roditor, după ce fusese o pârlăoagă. Ați îngropat cuvântul *literatură*.

Nu citiți texte, dar cumpărați cărți. Sunteți în epicentrul a ceea ce vă va urmări. Dar nu asta-i problema. Voi n-aveți nici una, și nici eu. De multă vreme. Nu-i o problemă, de altfel ați plecat, și asta nu mă deranjează. Nu-mi rămâne decât solilocul și știu că și asta e mult.

Am spus: să vă folosiți timpul mental disponibil pentru ceva mai util și mai rentabil decât un divertisment liniștitor. Pentru un film, alt exemplu, pentru orice film, numai să fie film. O ficțiune autentică, plăcută. Ritual pufos defectiune corporală cu cripte de catifea retină captivă creier lasciv grila de lectură utilizată *asta e o poveste* codificare familiară și *nu se întâmplă cu adevărat*. Ficțiunea ca loisir cultural în prima jumătate a secolului XXI.

Oricare i-ar fi suportul, acest loisir cultural nu are decât un scop de îmbogățire foarte personal. Modul vostru de supraviețuire este acumularea, și în privința asta semănați cu niște mici rozătoare febrile. Colectați și stocați mereu o mulțime de informații. Informații despre realitate, cea validată de jurnalele de știri. Uneori, când se termină emisiunea sau apare genericul, trageți concluzia: în povestea asta realitatea depășește ficțiunea. Adeseori sunteți de acord: decât să obții niște informații, mai bine petreci în acest timp un moment plăcut. Atunci consumi docu-ficțiune.

Spuneți: asta e o poveste; spuneți: ceea ce se petrece în ea e adevărat; spuneți: nu chiar cu totul adevărat; spuneți: este realitatea, dar povestită. Și veți accepta că migrena nu vă putea ocoli.

La căderea serii, dacă vi se întâmplă să optați pentru televizor, consultați în catalog produsele care vă sunt oferite. Comentați: de televizor trebuie să știți cum să te servești. Vă

place culoarea acaju și nu alegeți niciodată un divertisment liniștitor. Râdeți: știu ce fac cu timpul meu mental. Pălăvrăgiți: știu cum să mă folosesc de televizor și nu-mi pierd timpul, nimeni nu mă poate înșela. Ghearele voastre se avariază, bacili de înfumurare, galinacee mațe pline cu o umplutură unsuroasă interacțiuni subliminale sfori grosolane piure de castane bio.

Să-ți exploatezi timpul mental disponibil pentru ceva mai util și mai rentabil decât un divertisment liniștitor. Pentru o emisiune politică, culturală, poate chiar pentru un documentar și, de ce nu, un documentar despre animale. Un program în care merită să investești, chiar și timpul mental. Un program din care înveți ceva, care îți asigură o retribuție, un program care difuzează informații. Un program care îți spune că Patrick Le Lay vinde companiei Coca-Cola timpul creierului uman disponibil.

Patrick Le Lay spune: „Aici se află schimbarea permanentă“.

Chiar când vă uitați la televizor, de fapt nu-l vedeți. Televizorul realității, al realității de unde eu strig. Spuneți: dezvoltarea tehnologiei ne permite astăzi să alegem mereu canalele. Spuneți: am acces la patru sute de canale *via* mai multe tipuri de rețele. Spuneți: în seara asta ezit între Alegerea 1, Alegerea 2, Alegerea 3 ca eventuală opțiune. Deplasați problema și vă înșelați în privința marjei de manevră.

Când vă dăruiți televizorului, n-aveți de făcut decât două alegeri. Două, nimic mai mult. Chiar dacă liberalismul vă face să dați din mâini, ritmul său rămâne binar, fără nici un pas în afară. Nu aveți de făcut decât două alegeri din cauza capetelor voastre în care curg șiroaie de păsări moarte. Viscerale lor sunt atât de coapte, încât vă scot ochii. Nu aveți de

făcut decât două alegeri, degeaba negați, căci trebuie să terminăm odată cu toată povestea asta.

Și tot așa.

Patrick Le Lay spune: „Trebuie să căutăm în permanență programele care merg bine, trebuie să fim în pas cu moda, să ne lansăm cu hotărâre în sensul noilor tendințe, într-un context în care informația prinde viteză, se multiplică și se banalizează“.

Alegerea 1: supunerea blândă. Spuneți: mă destind în fața televizorului. Lascivi și descălțați, priviți fix ecranul ca să uitați de voi. De voi înșivă, da, propriul corp, propria minte și ziua pe care ați îndurat-o. Tensiunea, grijile, uzura oaselor de la încheietura mâinii, contractul social pe care l-ați încheiat. O scurtă spălare a creierului ca să vă curățați de murdăria alienării diurne. Sunteți gata și știți prețul injecției. Creierul transpiră din greu, efortul lui e palpabil, împinge mai departe limitele memoriei voastre vii, fabrică spațiu. Dar voi nu vedeți asta. Spuneți: schimb canalul când apar reclamele, îmi hrănesc singur creierul, gestionez făina animală și poluările antropice, nu, pe mine nimeni nu mă înșală. Nu vedeți decât un lucru, și anume că vi se vinde tot mai multă Coca-Cola. Atunci vă protejați, credeți, cu ajutorul telecomenzii, al metalimbajului protector, decriptajul camuflat sub haine vechi talisman. Vă credeți tare precum Stonehenge, gândire magică, saci cu cărbuni.

Nu aveți de făcut decât două alegeri. Știți că vizuina pergamentoasă a televizorului este dihotomică. Televizorul realității, al realității de aici, de unde scriu.

Alegerea 2: dezertarea. Una dintre acele dezertări josnice, automutilare, scoaterea irisurilor, a pupilelor, putrede orbiri

prefăcute, puritane abstracțiuni în curs de scotomizare. Vă întoarceți capul de la ecran când pe el se agită Videodrom™, nu vreți să vedeți, nu vreți să știți, nu vreți să fiți acolo. Vreți să spuneți: nu știu, nu voi ști, nu știam. Atunci nu înțelegeți, nu înțelegeți nimic. Capul vostru e plin cu păsări moarte și conștiința voastră o ia razna.

Patrick Le Lay spune: „Televizorul este o activitate fără memorie.“

Atunci.

Spuneți: nu vreau ca timpul meu mental disponibil să fie vândut. Sunteți încă paralizați de credințe ancestrale, conform cărora a spune o dorință este de-ajuns pentru a o îndeplini. Evanghelia Sfântului Luca evocă armata cerească, cea care aduce laude lui Dumnezeu și vrea pace pentru toți oamenii binevoitori. Paradisul le este făgăduit și imbecililor, indiferent de motivația fiecăruia.

Spuneți: trupul meu îmi aparține. Spuneți: îl deleg să caute dacă o să doresc dacă o să vreau. Spuneți: aplicarea unei legi a dus la o importantă diminuare a prostituției. Spuneți: sunt foarte angajat în problemele sociale. Spuneți: în timpul scandalului Danone mă hotărâsem chiar să nu mai mănânc iaurturi, spuneți, dar n-am putut rezista, era prea complicat, spuneți, și apoi, în fond, nu se poate face mare lucru, spuneți, în cel mai bun caz, ceva mai puțin șomeri la scară planetară, spuneți, și apoi copiii făceau urât când sosea momentul desertului, devenise intolerabil.

În 2002, Premiul Institutului Danone, Categoria Cercetare și Sănătate, a fost decernat unui proiect intitulat *Natriofilie indusă in utero, un model de plasticitate neuronală*.